

...

Fővárosi Ítéltábla

10.Gf.40.025/2023/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 1000. számú Ügyvédi Iroda (cím1 ügyintéző: dr. Dantesz Péter ügyvéd) által képviselt felperes1 (cím2.) felperesnek a Dr. Bátonyi Richárd Ügyvédi Iroda (cím3., ügyintéző: dr. Bátonyi Richárd ügyvéd) által képviselt alperes1 (cím4) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. november 29. napján kelt 26.G.41.907/2022/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget;

a le nem rótt 181.900 (Száznyolcvanegyezer-kilencszáz) forint fellebbezési illetéket a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.136/2022/5. számú részitélete folytán megismételt eljárásban meghozott ítéletével a felperes keresetét – melyben az alperessel 2008. november 26-án megkötött deviza alapú kölcsönszerződéseknek a kezelési költség fizetését előíró feltételei tisztességtelenségének megállapítását és az alperes 2.274.371 forint és ennek 2022. november 16-ától a kifizetésig járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezését kérte – elutasította és kötelezte a felperest az alperesnek 15 napon belül 430.000 forint perköltség megfizetésére, valamint rendelkezett arról, hogy a le nem rótt 768.000 forint kereseti és 1.024.000 forint fellebbezési illetéket a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

A határozat indokolása szerint a másodfokú részítéltre figyelemmel a megismételt eljárás tárgyát a kezelési költségre vonatkozó szerződési feltételeknek a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 209. § (1) bekezdése szerinti tisztességtelensége képezte, amit az elsőfokú bíróság nem látott megállapíthatónak.

Abból indult ki, hogy a felperes nem tette vitássá, hogy a kezelési költség mögött áll szolgáltatás. A Kúria Gfv.VII.30.356/2019/11. számú felülvizsgálati részítéletében foglaltakat idézve kiemelte, hogy az alperes szerződéses főszolgáltatása nem csupán a hitelkeret rendelkezésre tartását és a pénzösszeg adós rendelkezésére bocsátását foglalja magában, hanem a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 2. számú melléklet I.10.3. pontjában meghatározottak szerint a hitelképesség vizsgálatával, a hitel- és a kölcsönszerződések előkészítésével, a folyósított kölcsön nyilvántartásával, figyelemmel kísérésével, ellenőrzésével és behajtásával kapcsolatos intézkedéseket is. A kamat az igénybe vett kölcsönösszeg használatáért és kockázatáért járó ellenszolgáltatás, amely a felperes érvelésével ellentétben nem foglalja magában a fentebb megjelölt intézkedésekkel kapcsolatos alperesi kiadásokat. A felperes valójában a kezelési költség devizában való felszámítása miatt állította, hogy a költség nem áll arányban az alperes által nyújtott szolgáltatásokkal és a ténylegesen felmerült kiadásokkal, az elsőfokú bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy a szerződések deviza alapúak, a tőketartozás devizában került nyilvántartásra, aminek következménye, hogy a felmerülő kezelési költség a jellegénél fogva a devizában nyilvántartott tőkeköveteléshez igazodott a kamathoz hasonlóan, így a kezelési költség számítási alapja is a svájci frankban nyilvántartott tőkeösszeg lehetett. A Kondíciós Lista szerint a kamat és a kezelési költség felszámítása a hitel devizanemében történik, forintszámláról történő elszámolás esetén az átváltásra az adott deviza kereskedelmi eladási árfolyamán kerül sor. A kezelési költség kikötése nem az alperes árfolyam nyereségét célozta, hanem azt, hogy a ténylegesen nyújtott, konkrét és egyértelműen beazonosított szolgáltatások, mint többlettevékenység ellenértékéhez hozzájusson, és a rHpt. 210. § (5a) bekezdése is lehetővé tette bizonyos költségek és díjak devizában való felszámítását.

Az alperes a kezelési költség ellenében konkrét, egyértelműen azonosított, az adós érdekében álló szolgáltatást nyújtott, kezelte a több részletben fennálló tartozást, a teljesített befizetéseket, rendszeresen értesítő leveleket is küldött a felperes részére. Alaptalannak tartotta a felperesnek azt a hivatkozását, hogy a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontjában felsorolt tevékenységek ellenértékét az alperes a szerződések részévé váló Üzletszabályzat 4.2.1. pontja alapján külön elszámolta a terhére, mert az Üzletszabályzatban részletezett költségek nem foglalták magukban az alperesnek a szerződéssel felmerült valamennyi költségét.

A kezelési költség felszámításával a felperes terhére nem alakult ki jelentős egyenlőtlenség, mert a perbeli szerződésekben rögzített ügyleti kamat (3,40 %, illetve 3,80 %) és a kezelési költség (2,90 %) együttes összege nem érte el a szerződéskötéskor irányadó jegybanki alapkamatot (11,5 %) és a Kondíciós Lista adataiból kitűnően a perbeli szerződésekben

kikötött kezelési költség mértéke az alperes által az euró alapú és a forintkölcsön esetében alkalmazott kezelési költségnél is alacsonyabb. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a kezelési költség kikötése a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben a felperes számára egyoldalú és indokolatlan hátrányt nem eredményezett, az alperes pedig tisztességes és méltányos eljárás esetén észszerűen elvárhatta, hogy a felperes a deviza alapon felszámított kezelési költséget egyedi megtárgyalás esetén elfogadja, mert a kezelési költség megszövegezése egyértelmű és érthető volt. Tekintettel arra, hogy a kezelési költség kikötését nem találta tisztességtelennek, az érvénytelenség jogkövetkezményeit, a felperes elszámolását a továbbiakban nem vizsgálta.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és kezelési költség fizetését előíró szerződési feltételek tisztességtelenségének megállapítását, valamint az alperes módosított kereset szerinti kötelezését az ebből adódó túlfizetés visszatérítésére.

Fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tisztességtelenség okaként megjelölt tény- és jogállításait, mert a kezelési költséget egyrészt annak devizában való elszámolása, másrészt pedig a kétszeres felszámítása miatt tartotta tisztességtelennek és nem hivatkozott arra az elsőfokú bíróság által egyébként elbírált tényre, hogy a kezelési költség mértéke eltúlzott, illetve egyenlőtlenséget eredményező lenne.

Az elsőfokú eljárásban előadott érveit megismételve kiemelte, hogy a kezelési költség devizában történő elszámolása nem a deviza alapú kölcsönszerződés sajátosságából adódik, hanem az elszámolás módját egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételek tartalmazzák, amelyek tisztességtelensége vizsgálható. A szerződéssel kapcsolatosan ténylegesen felmerült költségek felszámítása nem tisztességtelen, de érvelését nem is erre alapította, mert álláspontja szerint a kezelési költség elszámolásának működési mechanizmusa eredményezi a felek közötti egyensúly megbomlását azzal, hogy a szerződés arra jogosítja az alperest, hogy a kezelési költség címén ne a ténylegesen felmerült költségeit érvényesítse, hanem ettől független árfolyamnyereséget. Abból, hogy a felperes a kezelési költséget svájci frank nyilvántartás szerinti indexált értékben köteles megfizetni az következik, hogy a svájci frank forinthez képest való erősödése esetén a kezelési költség az árfolyamváltozás arányában megnő annak ellenére, hogy a svájci frank erősödésével az alperesnek többletköltsége nem merül fel, sőt devizában egyáltalán nem merül fel költsége, mert a szerződés megkötésével és adminisztrációjával kapcsolatos készkiadások forintban merülnek fel, amely kiadásokat a svájci frank erősödése nem növeli, a két tényező között nincs összefüggés. Ehhez képest az indexálást biztosító szerződési feltétel eredményeként az alperes – a fogyasztó felperessel ellentétesen – érdekelt a forint gyengülésében, a kezelési költség funkciója nem a ténylegesség elvének megfelelően a felmerülő költségeinek megtérítése, hanem árfolyamnyereség elérése, amelyhez valójában kétszeresen jut hozzá, mert a forintgyengülés következtében megnövekedett tőketartozás után – amelynek százalékos mértékében határozták meg a kezelési költséget – megnövekedett kezelési költséget kell fizetni, vagyis az árfolyam változásával arányosan a kezelési költség számított összege is növekszik, mindez a jóhiszeműség és tisztesség követelményét sértve a felperes hátrányára bontja meg a felek közötti szerződéses egyensúlyt.

A kezelési költség kikötése azért sem felel meg a ténylegesség és arányosság követelményének, valamint a jóhiszeműség elvének, mert az Üzletszabályzat 4.2.1. a-c), e-g) és j) alpontjaiban felsorolt költségek ténylegesen és teljes mértékben lefedik azokat a kiadásokat, amelyekre a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontja utal. Az alperes ténylegesen felmerült valóságos kiadásai – amelyek megtérítését a kezelési költség szolgálhatja – az Üzletszabályzat 4.2.1. pontja szerinti költségfelszámítással megtérültek, így a kezelési költség ezen felüli felszámítása valójában kétszeres költségfelszámítást eredményez. Álláspontja szerint a jelentős egyenlőtlenség az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-415/11. számú Aziz ítélete mentén is megállapítható, mert költségként a fogyasztó érdekében felmerült valóságos kiadások számíthatók fel, a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontjában nevesített szolgáltatásokért a rHpt. 2. számú melléklet I.10.2.a) és 10.3. pontjainak egybevetett értelmezése alapján az ügyleti kamaton felül további ellenszolgáltatás nem számítható fel, mert ezeket a szolgáltatásokat a pénzkölcsön nyújtása magában foglalja, aminek ellenszolgáltatása az ügyleti kamat. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a szolgáltatás nélküli ellenszolgáltatásról szóló szerződési feltétel jelentős egyensúlytalanságot eredményezett a felek jogviszonyában és alappal feltételezhető, hogy egyedi megtárgyalás esetén a felperes ilyen tartalmú szerződési kikötést észszerűen nem fogadott volna el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult.

Az elsőfokú eljárásban kifejtett valamennyi érvelését fenntartva és megismételve továbbra is hivatkozott arra, hogy a kezelési költségre vonatkozó feltétel a főszolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési feltételnek minősül, amelynek tisztességtelensége – a világos és érthető megfogalmazása miatt – a rPtk. 209. § (5) bekezdése szerint nem vizsgálható. Ettől függetlenül a kezelési költség kikötése nem tisztességtelen, mert a költség mögött az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezések, de a szerződés konkrét tartalma szerint is van ellenszolgáltatás. A kezelési költség a kölcsönügylettel kapcsolatban felmerülő adminisztrációért, nyilvántartás vezetéséért és kezeléséért, a követelés behajtásáért felszámított ellenérték, amely tevékenységeket az alperes a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontja alapján ténylegesen is elvégezte és ezt az értelmezést támasztja alá az EBH2012. G.4 számon közzétett döntés is. E költségek a felperes érvelésével ellentétben az ügyleti kamatban nem térülnek meg, mert a kamat a rHpt. 2. számú melléklet III.7. pontja szerint kizárólag az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázataért fizetendő pénzösszeg. Hangsúlyozta, hogy az EUB C-621/17. számú Kiss ítéletében kifejtettek szerint a kezelési költségre vonatkozó szerződési feltétel akkor sem minősül tisztességtelennek, ha a szerződés nem tartalmazza részletesen a költség ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást, illetve nem teszi lehetővé a konkrét szolgáltatások egyértelmű azonosítását, mert a kezelési költség mértéke és számítási módja, esedékessége, elszámolása a perbeli szerződésekben egyértelműen meghatározott, így a költség kikötése világos és érthető.

Álláspontja szerint a szerződés deviza alapúságának – melynek következtében a tőketartozás devizában kerül nyilvántartásra – egyértelmű következménye, hogy a felmerült kezelési

költség is a devizában nyilvántartott követeléshez igazodik a kamathoz hasonlóan. A kezelési költség mértéke más lett volna, ha a felperes forint alapon szerződik, mivel azonban a százalékban kifejezett kezelési költség jellegénél fogva a tőkeösszeghez igazodik – amelyet a perbeli esetben az alperes svájci frankban tartott nyilván –, így a kezelési költség számítási alapja is csak a devizában nyilvántartott tőkeösszeg lehet. A felperes hátrányára jelentős egyenlőtlenség nem alakult ki, mert a perbeli szerződésekben kikötött kezelési költség és ügyleti kamat együttes mértéke nem érte el a szerződéskötéskor irányadó jegybanki alapkamatot, amelynek mértékéből köztudomású tényként lehet következtetni a piaci viszonyok alakulására, a piacon elérhető forint alapú hitelekben alkalmazott kamat és kezelési költség mértékére.

Hangsúlyozta, hogy a rHpt. 210. § (5a) bekezdése a fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződések esetén lehetővé tette a pénzügyi intézmény számára az ott felsorolt költségek és díjak devizában való felszámítását. A kezelési költség az alperes által a kölcsön nyújtásához kapcsolódó többlettevékenységek ellenértéke és nem irányul az alperes részéről árfolyamnyereség elérésére. Utalt arra, hogy a kezelési költség perbelivel egyező módon, vagyis a devizában nyilvántartott kölcsönösszeg százalékos mértékében való meghatározását a Kúria több határozatában (Pfv.I.20.298/2022/3. és Gfv.VI.30.024/2022/3. számú felülvizsgálati határozatok) nem találta tisztességtelennek.

A felperes Gf/4. sorszámú beadványában a fellebbezési ellenkérelem kapcsán megjegyezte, hogy a rHpt. 2011. szeptember 29. napjától hatályos 210. § (5a) bekezdése a devizaforrás megszerzésével és fenntartásával összefüggésbe hozható költségeket kivéve – amelynek körébe nem tartozik a perbeli kezelési költség – kifejezetten tiltja a kezelési költség devizában való felszámítását. Ez a jogszabály a szerződéskötéskor még nem volt hatályban, de a jogszabályváltozás indoka az lehetett, hogy a jogalkotó is kifogásolhatónak tartotta a kezelési költség devizában való felszámítása körében kialakult gyakorlatot, így ebből levonható az a következtetés, hogy a később tilos kikötés a szerződéskötéskor sem lehetett tisztességes és arányos.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (4) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek keretében teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak nem volt fellebbezés hiányában elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése [rPp. 228. § (4) bekezdés].

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését alaptalannak találta.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtettek kapcsán mindenekelőtt kiemeli, hogy amint azt a 10.Gf.40.136/2022/5. számú részítéletben kifejtette a kezelési költség tisztességtelenségének vizsgálata a rPtk. szerződéskötéskor hatályos 209. § (4) bekezdése szerint nem volt kizárt, mert a kezelési költség nem minősül a szolgáltatás és az

ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési feltételnek. A 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 4. cikk (2) bekezdése értelmében a szerződés elsődleges tárgyának azok a feltételek minősíthetők, amelyek a szerződés alapvető szolgáltatásait állapítják meg és amelyek – ilyeneként – jellemzik azt. Ezzel szemben azok a feltételek, amelyek magának a szerződéses kapcsolatnak a lényegét meghatározó feltételekhez képest járulékos jelleggel rendelkeznek, nem tartoznak e fogalom alá, ahogy azt az EUB több határozatában – egyebek között a C-26/13. számú Kásler ítélet [49]-[50] pontjaiban, a C-186/16. számú Andriuc és társai ítélet [35]-[36] pontjaiban – kifejtette. Az EUB C-621/17. számú Kiss ítéletének [31]-[35] pontjaiban a kérdést előterjesztő nemzeti bíróság feladatává tette annak eldöntését, hogy a kezelési költségre vonatkozó feltétel az elsődleges tárgy fogalmába tartozik-e, azonban a Kúria e határozat értelmezése körében a Gfv.VII.30.356/2019/11. számú felülvizsgálati részítéletének [38] pontjában úgy foglalt állást – amely értelmezését ezt követően valamennyi határozatában következetesen fenntartotta –, hogy a kezelési költség nem minősül a főszolgáltatásért nyújtott ellenszolgáltatásnak, mert a főszolgáltatást megállapító szerződéses rendelkezésnek a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban kifejtettek szerint azok tekinthetők, amelyek a szerződés jellemző szolgáltatását határozzák meg. A rPtk. 523. § (1) bekezdése szerint a kölcsön nyújtásának, azaz a főszolgáltatásnak az ellenértéke a kamat, amelyen felül a felek más fizetési kötelezettségben is megállapodhatnak, de az nem minősül a főszolgáltatás ellenértékének, ezért tisztességtelensége az Irányelv 5. cikke alapján vizsgálható.

A felperes a kezelési költség fizetését előíró feltételt két okból találta tisztességtelennek, egyrészt a devizában való nyilvántartása és felszámítása, másrészt pedig amiatt, mert az alperes ugyanazon tevékenységért – a kezelési költség körében, valamint az Üzletszabályzat 4.2.1. a-c), e-g) és j) alpontjaiban – kétszeresen számít fel költséget, amely érveket a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság elbírálta (ítélet [61]-[63] pontjai, [69] pontja) és a támadott feltételt egyik megjelölt okból sem találta tisztességtelennek, amely megállapítással a Fővárosi Ítéltábla is egyetért a következő indokok miatt.

A perbeli szerződésekkel egyező módon, vagyis a devizában nyilvántartott tőketartozás százalékos mértékében meghatározott, devizában nyilvántartott kezelési költség tisztességtelenségét a Kúria több határozatában vizsgálta és a felperes által megjelölt okból nem találta tisztességtelennek (Gfv.VI.30.294/2021/7. számú felülvizsgálati ítélet [66] pontja, Gfv.VI.30.448/2021/7. számú felülvizsgálati részítélet [39] pontja, Gfv.VI.30.024/2022/3. számú felülvizsgálati ítélet [45] pontja, Gfv.VI.30.151/2022/12. számú felülvizsgálati ítélet [52] pontja, Gfv.I.30.213/2022/8. számú felülvizsgálati ítélet [16] pontja). Ahogy azt a Gfv.VI.30.448/2021/7. számú, a Gfv.VI.30.024/2022/3. számú és a Gfv.VI.30.151/2022/12. számú határozatok fent megjelölt pontjaiban a Kúria kifejtette: „Önmagában az, hogy a kezelési költséget az alperes átalányjelleggel a devizában nyilvántartott kölcsönösszeg százalékos mértékében határozta meg, nem eredményezi annak tisztességtelenségét, mert amennyiben az a szerződéskötés idején elérhető hasonló kondíciójú kölcsönökhöz képest nem jelentett a felperesre nézve többletkötelezettséget, illetve egyéb hátrányt, úgy alappal feltételezhető, hogy azt a felperes egyedi megtárgyalást követően is elfogadta volna.”

A perbeli esetben a felperes sem az elsőfokú eljárásban, sem pedig a fellebbezésében nem állította, hogy a kezelési költség mértéke a szerződéskötéskor hasonló konstrukcióval rendelkező kölcsönszerződésekben alkalmazott piaci kamatokra tekintettel eltúlzott, illetve aránytalan, kifejezetten vitatta, hogy annak mértéke egyenlőtlenséget okozó lenne, a

devizában való elszámolást illetően viszont a perben nem merült fel olyan tény és körülmény – illet a felperes sem állított – ami a Kúria a fenti határozatokból megállapítható következetes joggyakorlatától eltérő következtetések levonására teremtené alapot. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi: az, hogy a devizában nyilvántartott tőketartozás összege – amely a kezelési költség számítási alapját jelentette – nem csökkent, a felperes által választott és számára a szerződéskötéskor nyilvánvalóan előnyös életbiztosítással vegyes konstrukcióból fakadt, amely szerint a felperes a szerződés 2011. augusztus 17-i módosításáig a törlesztő részletekben csak kezelési költséget és kamatot fizetett, tőkét nem törlesztett.

A felperes az elsőfokú eljárásban azt nem tette vitássá, hogy a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontjában foglalt, a kölcsön kezelése körébe tartozó többletszolgáltatások – amelyekkel kapcsolatos költségei megtérítésére az alperes igényt tarthatott – a perbeli szerződések esetén is felmerültek. A kezelési költség tisztességtelenségét abban látta, hogy az Üzletszabályzat 4.2.1. a-c), e-g) és j) alpontjaiban felsorolt költségek ténylegesen és teljes mértékben lefedik azokat a költségeket, amelyekre a rHpt. 2. számú melléklet I.10.3. pontja utal, így a kétszeres költségfelszámítás tisztességtelen. Ehhez képest a fellebbezésben az egyensúlytalanság körében a rHpt. 2. számú melléklet I.10.2. a) és 10.3. pontjainak egybevetett értelmezéséből levezetett azt az érvet, hogy a I.10.3. pontban nevesített szolgáltatásokért az ügyleti kamaton felül további ellenszolgáltatás nem számítható fel – amely értelmezéssel egyebekben a Kúria több határozatában sem értett egyet – nem lehetett figyelembe venni, mert az ellentmondásban állt a felperes tisztességtelenség alapjául szolgáló fent idézett tényállításával, amely tisztességtelenséget a felperes nem abból vezette le, hogy a kezelési költség szolgáltatás nélküli ellenszolgáltatásnak minősülne.

A felperes a kezelési költség kétszeres felszámítására alaptalanul hivatkozott. Az Üzletszabályzat általa megjelölt 4.2.1. pontja szerint a hiteldíj – az egyes hitelművelet fajtájától függően – különösen az alábbi elemekből tevődhet össze: a) ügyleti kamat; b) hitelképesség vizsgálati vagy hitelfedezet vizsgálati díj; c) hiteligénylési díj; e) szerződéskötési díj; f) folyósítási jutalék; g) szerződésmódosítási díj; j) hitelfedezet éves felülvizsgálatának díja. Az Üzletszabályzat 4.1.1. pontja szerint a hiteldíj az az összeg, amelyet az ügyfél az egyes hitelműveletek ellenértékéeként – a tőkeösszeg törlesztésén felül – köteles megfizetni a bank részére. A 4.1.3. pont értelmében az egyes hitelműveletek után felszámítható hiteldíj-elemeket, a hiteldíj fizetésének esedékességét és beszedésének napját a mindenkor hatályos Kondíciós Lista, illetve a Hitelszerződések tartalmazzák. Az Üzletszabályzat felperes által hivatkozott 4.2.1. pontja mindezekhez képest csupán azt sorolja fel példálózó jelleggel, hogy az alperes az ügyfelekkel megkötött szerződés fajtájától függően a tőkeösszeg törlesztésén felül még milyen összeg teljesítését követelheti, amelyről azonban a szerződésben kell megállapodni. Az Üzletszabályzatban felsorolt díjak egy része nem tekinthető a kölcsön kezelése körében nyújtott szolgáltatás ellenszolgáltatásának, míg más részük felperessel szemben való felszámítására bizonyosan nem került sor. Az ügyleti kamat – ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen fejtette ki – a rHpt. 2. számú melléklet III.7. pontjában foglalt fogalommeghatározás szerint a kölcsön, vagyis az idegen pénz használatáért és kockázataért járó ellenérték. A felperes maga sem tette vitássá, hogy ezen felül az alperes nyújtott a részére olyan szolgáltatást, amelyért külön díjazásra jogosult, ezért alappal nem állíthatja, hogy az Üzletszabályzat 4.2.1. a) alpontjában írt ügyleti kamat megfizetésével az alperes többletszolgáltatásait is kiegyenlítette. A perbeli szerződések 4.3. pontja szerint az alperes a felperessel szemben nem számított fel szerződéskötési díjat, illetve folyósítási

jutalékot. A szerződés módosítása – amelynek díját a szerződések 4.4. pontja szerint az alperes a THM meghatározása során nem vette figyelembe – nem tartozik észszerűen a kölcsön kezelése körében bizonyos rendszerességgel nyújtott szolgáltatások közé, ahogy a hitelfedezet éves felülvizsgálata sem. A felperes a kétszeres költségfelszámításra azért is alaptalanul hivatkozott, mert nem bizonyította, hogy az Üzletszabályzat 4.2.1. pontjának általa felsorolt alpontjaiban példálózó jelleggel feltüntetett díjak bármelyikét – amelyek közül a fentebb megjelöltek felszámítására a perbeli szerződések nem is biztosítottak az alperes számára lehetőséget – a futamidő alatt megfizette volna, a szerződések szerint 2011. augusztus 17-éig a törlesztő részletben csak kezelési költséget és kamatot fizetett. Egyebekben egy adott díjtétel kétszeres felszámítása önmagában nem alapozza meg az erről szóló szerződési feltétel tisztességtelenségét, hanem az alap nélkül kétszeresen fizetett díj vagy költség rPtk. 361. § (1) bekezdése szerint visszakövetelésére teremthet alapot. A rHpt. 210. § (5a) bekezdése a perbeli szerződések megkötésekor még nem volt hatályos, a 2011. november 29-étől hatályos rendelkezésekből a kezelési költség devizában való felszámításának tisztességtelenségére nem vonható le a felperes által levezetett következtetés.

A Fővárosi Ítéltábla mindezen indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján – kiegészített indokolással – helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a rPp. 239. §-a alapján alkalmazott 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését és köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás idő- és munkaszükségletét és azt figyelembe véve állapított meg, hogy az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú eljárásban előadott érveit ismételte meg.

A felperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2023. március 28.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.
s.k.

Dr. Mizerák Judit

előadó bíró

bíró

